

PONOČ ZA
ČARLIJA BOUNA

Dženi Nimo

Biblioteka
ČARLI

Ostala dela Dženi Nimo

Čarli Boun i vremenski tvister

Čarli Boun i Plava Boa

Čarli Boun i zamak ogledala

Čarli Boun i skriveni kralj

Rinaldi prsten

Trilogija Snežni pauk

Za mlade čitaoce

Miš Meti

PONOĆ ZA
Čarlija Bouna

Dženi Nimo

Leo commerce
Beograd, 2007.

Naziv originala
MIDNIGHT FOR CHARLIE BONE
Jenny Nimmo

Naziv knjige
PONOĆ ZA ČARLIJA BOUNA
Dženi Nimo

Copyright © 2002 Egmont Books Ltd
Copyright © 2007 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Moralna prava autora i ilustratora korica su potvrđena.
Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti
u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima,
elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne
dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Irina Vujičić

Lektor i korektor:
Sladana Perišić

Prelom i korice:
Ateneum

Za izdavača:
Nenad i Sladana Perišić

Izdavač:
MIP Leo commerce, Beograd

Plasman:
MIP Leo commerce, Beograd
Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2

011/227-2077
011/2166-712
011/2166-714
063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leocommerce.co.yu
www.leocommerce.co.yu

Štampa:
S.A. Kona - Sopot

Tiraž:
1000

ISBN 86-83909-55-7

Još jedna za Mifanvaj, s ljubavlju.

Sadržaj

Prolog	9
1 Čarli čuje glasove	11
2 Tetke Judim	25
3 Plameni mačori	41
4 Pronalazačeva kutija	61
5 Zarobljen u mraku	79
6 Upropašćen raspust	93
7 Hipnotisan!	109
8 Kršenje pravila	125
9 Soda Crvenog kralja	143
10 Kosturi u ostavi	163
11 Najzad putokazi	177
12 Poigravanje umom	189
13 Pronalazačeva priča	201
14 Bilijeva mračna pogodba	219
15 Zvečkavi, raspevani vitez	229
16 Rat	245
17 Pronalazačeva ćerka	261
18 Crveni kralj	285
19 U ruševini	299
20 Bitka oddarenih	311
21 Najduža noć u godini	327

PROLOG

Nekada davno jedan kralj je stigao na sever. Zvali su ga Crveni kralj zato što je nosio skerletni ogrtač a štit mu je bio blistav od sjaja sunca. Pričalo se da je došao iz Afrike. Ovaj kralj je takođe bio čudesni čarobnjak i svako od njegovo desetoro dece je nasledilo mali deo njegove moći. Ali kada je kraljeva žena umrla, petoro njegove dece se iskvarilo i okrenulo se zločinima a ostalih petoro, u pokušaju da izbegnu zlobu koja je okružila ostale, zauvek su napustili zamak svog oca.

Slomljen od tuge, Crveni kralj je nestao u šumama koje su pokrivale severna kraljevstva. Međutim, nije otišao sam, već su ga pratile njegove tri verne mačke; leopardi, da bude-mo precizni. Ne smemo da zaboravimo na mačke!

Brojne i fantastične moći Crvenog kralja su se prenosi-le preko njegovih potomaka, i često su se sasvim neočekivano javljale kod nekoga ko nije imao pojma odakle su se one stvorile. To se desilo Čarliju Bounu, i deci koju je on sreo iza sumornih, sivih zidova Blurove akademije.

Čarli čuje glasove

Jednog četvrtka popodne Čarli Boun je ugledao dim. Gledao je kroz prozor kada se jedan tamni oblak podigao iznad jesenjeg drveća. Vetar ga je nosio ka jugu i kretao ga po nebu kao ogromnog lelujavog kita.

Negde, na drugoj strani grada, ljudi su gasili požar, Čarli je mogao da čuje kako vatrogasna kola jure. Nije znao da je na neke misteriozne i neočekivane načine i sam povezan s tim, i da će ga uskoro privući mesto na kom se desio požar.

Čarli je lepo spavao, ustao sutradan ujutru i otišao u školu. Posle škole, on i njegov drug Bendžamin Braun su se, kao i obično, zajedno vratili kući. Oblak dima je nestao, ali je nebo bilo olujno i crno. Jak vetar je kovitlao crveno i zlatno lišće niz ulicu Filbert.

Bendžamin je prešao ulicu do broja dvanaest, dok je Čarli stao kod broja devet. Većina ljudi koji su živeli u devetki žalila se na ogromni kesten koji se nalazio ispred zgrade – kako im on baca senku na sobe, kako je pun vla-

ge i škripi, i kako će se jednog dana verovatno srušiti i sve ih pobiti na spavanju. Naravno, niko iz devetke nije baš ništa poduzimao po tom pitanju. Samo su se žalili jedni drugima. Oni su jednostavno bili takva vrsta porodice. Ili, bolje rečeno, ova vrsta porodice.

Dok je Čarli trčao uz stepenice do svojih ulaznih vrata, drvo je uzdahnulo i stuštilo mu šaku kestenja na glavu. Na sreću, njegova gusta, razbarušena kosa je ublažila udarce. Gusta kosa je imala svojih prednosti, mada ne puno. Čarliju su uvek govorili da se malo sredi, ali to je nemoguća misija za nekog ko ima kosu nalik na žbun.

„Zdravo, bake!“ doviknu Čarli kada je ušao u predso-
blje.

U broju devet su stanovale dve bake: baka Džouns je bila majka Čarlijeve majke, a baka Boun majka Čarlijevog oca. Baka Džouns je bila okrugla i vesela i volela je da komanduje, dok je baka Boun govorila samo da bi se žalila. Retko se osmehivala, i ništa je nije moglo zasmejati. Kosa joj je bila gusta i seda, i nosila je dugačke, krute haljine u sivim, crnim i smeđim nijansama (nikad ružičastim, koja je bila Mejsina omiljena boja). Baka Džouns je volela da je zovu Mejsi, dok se Čarli nikada ne bi ni usudio da oslovi baku Boun po imenu, koje je bilo Grizelda. Ona je rado podsećala ljude da je, pre nego što se udala za gospodi-

na Bouna, bila Jubim. Jubimovi su bili stara porodica, a prošlost im je bila ispunjena umetnicima i drugima koji su bili obdareni malo drugačijim talentima, kao što je moć hipnotisanja, čitanje misli i veštičarenje.

Čarli je znao da je baka Boun razočarana njime zato što je bio običan. Što je bilo još gore, po njenom mišljenju, on je bio sasvim zadovoljan što je običan.

Kada je Čarli dolazio kući iz škole uvek je Mejsi bila ta koja ga je ljubila u obraz i tutkala mu tanjir nečega pod nos. Danas je Mejsi imala veliku čvorugu na čelu. „Glupi kesten“, reče ona Čarliju.

Baka Boun je uvek sedela u stolici za ljuljanje pored šporeta, kritikujući Mejsino kvanje ili Čarlijevu frizuru. Danas je stolica za ljuljanje bila prazna. To je bila prva neobična stvar.

U subotu je Bendžaminov rođendan i Čarli je odlučio da mu napravi rođendansku čestitku umesto da je kupi. Uzeo je fotografiju na kojoj se Bendžaminov pas, Pasuljče, osmehivao ili, preciznije, pokazivao svoje dugačke, neverovatno žute zube.

Čarli je zamolio svoju majku da uveća fotografiju u foto studiju Kvik na povratku s posla. Nameravao je da je zalepi na balon na koji će napisati „Srećan rođendan, Bendžamine!“.

Druga neobična stvar samo što se nije desila.

U četiri sata i pet minuta došla je Čarlijeva majka sa kutijom prezrelih jabuka i cimetom. „Od njih će ispasti divna pita“, reče ona, spustivši kutiju pored Čarlijevog tanjira i poljubivši njegovu čupavu glavu. Ejmi Boun je radila u bakalnici, tako da je u broju devet uvek bilo dosta voća i povrća.

Čarli se izmače od natrulog voća. „Jesi li mi donela fotografiju, mama?“ upita on.

Ejmi Boun zavuče ruku u svoju kesu, pronađe veliku narandžastu kovertu i stavi je na sto sa druge strane Čarlijevog tanjira.

Čarli otvori kovertu i ugleda – ne Pasuljče – ništa nalik na Pasuljče.

U tom trenutku se pojavi baka Boun. Stala je na vratima, češkajući vrat, dodirujući svoju srebrno-belu kosu i povlačeći svoju krutu crnu suknju. Izgledala je kao da je na ivici ostvarenja svoje sudbine. Što je na neki način i bio slučaj, iako vam se, u šezdeset petoj, može oprostiti ako mislite da je ona malo zakasnila.

Fotografija koju je Čarli sada držao pokazivala je čoveka koji u naručju drži bebu. Čovek je sedeo na stolici. Imao je tanku, prosedu kosu i dugačko, žalosno lice. Njegovo izgužvano odelo je bilo crno a debele naočare koje je nosio davale su njegovim svetlosivim očima izgubljen pogled, i izgled nalik na mermer.

Čarli čuje glasove

Umesto da vrati fotografiju nazad u kovertu, Čarli nastavi da gleda u nju. Tačnije, nije mogao da otrgne pogled s nje. Počelo je da mu se vrte u glavi i uši mu ispuniše tajanstveni zvuci, nalik na šuštanje glasova sa radija, kada ne možeš da pogodiš pravu frekvenciju.

„Oh“, reče on. „Ovaj, šta...?“ Sopstveni glas mu se učinio udaljenim, zarobljenim iza nekakve magle.

„Šta je bilo, Čarli?“ upita njegova majka.

„Je l' se nešto događa?“ ušunja se baka Boun. „Zvala me je tetka Eustasija. Imala je jedno od svojih predskazanja. Jesi li ipak pravi Jubim?“

Mejsi prkosno pogleda baku Boun, a Čarli povuče uši i protrese glavu. Samo kada bi nestalo grozno prigušeno zujanje. Morao je da viče da bi mogao da čuje samog sebe. „Pogrešili su u radnji. Gde je Pasuljče?“

„Ne moraš da vičeš, Čarli.“ Majka baci pogled preko njegovog ramena. „Oh bože, to sigurno nije pas.“

„Jaoj!“ zakuka Čarli. Ali iznenada se prigušeni glasovi izbistriše od zujanja.

Najpre je čuo ženski glas, tih i nepoznat: *Ne želim da to uradiš, Mostine.*

Majka joj je umrla. Nemam izbora. Ovaj glas je definitivno bio glas muškarca.

Naravno da imaš.

Hoćeš li ti onda da je uzmeš? reče muški glas.